

N:o 74.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen angående understöd åt förre extra skogsbevakaren G. Karlsson från Malåträsk; gifven Stockholms slott den 11 mars 1898.

Under åberopande af bifogade utdrag af statsrådsprotokollet öfver finansärenden för denna dag, vill Kongl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen att bevilja förre extra skogsbevakaren Gustaf Karlsson från Malåträsk för hans återstående lifstid ett årligt understöd af 150 kronor, att utgå från allmänna indragningsstaten och beräknas från början af år 1897.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kongl. nåd och ynnest städse väl bevågen.

OSCAR.*Hans Wachtmeister.*

---

*Utdrag af protokollet öfver finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 11 mars
1898.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern **BOSTRÖM**,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve **DOUGLAS**,
Statsråden: herr friherre **ÅKERHJELM**,
WIKBLAD,
GILLJAM,
friherre **RAPPE**,
CHRISTERSON,
ANERSTEDT,
VON KRUSENSTJERNA,
greve **WACHTMEISTER**.

Departementschefen, statsrådet greve Wachtmeister anförde slutligen:

I en till Eders Kongl. Maj:t ingifven skrift har förre extra skogsbevakaren Gustaf Karlsson från Malåträsk förmält, att han under tjänstgöring sommaren år 1894 blifvit genom försåtligt afflossade hagelskott så skadad i venstra ögat, att han numera vore fullkomligt blind å detsamma, och att han, som i anledning af det honom sålunda öfvergångna våldet måst vidkännas utgifter för sjukvård till belopp af 84 kronor 64 öre, icke kunnat af den brottslige utfå något skadestånd, enär till följd af bristande bevisning ingen kunnat för våldet fällas till ansvar; och har Karlsson i underdånighet anhållit, att han, som

under år 1896 blifvit försatt i konkurstillstånd samt i följd af förlusten af sitt öga antagligen snart komme att blifva fullständigt oförmögen att genom arbete försörja sig och sin familj, måtte erhålla antingen något mindre årligt understöd under sin återstående listid eller ock någon lämplig gratifikation på en gång.

Till stöd för sin berörda framställning har Karlsson, som styrkt sig vara född den 11 november 1853, åberopat åtskilliga intyg, af hvilka ett, utfärdadt af länsmanen C. G. Sparrman, vitsordar, att Karlsson varit Sparrman och kronojägaren i Malå bevakningstrakt Lars Sjöström följaktig vid virkeskontrollering å Erikslunds skogskifte i Malå socken den 12 och den 13 juni 1894, samt att vid sistnämnda tillfälle skott aflossats och träffat Karlsson, hvilken derförut haft sin synförmåga i oskadadt skick. Lasarettsläkaren Aug. Wennerström har i ett af honom den 15 december 1894 utgifvet intyg meddelat, att vid Karlssons besök den 16 juni samma år å Skellefteå lasarett visat sig, att ett hagel inträngt å högra lårets insida och ett hagel vid venstra ögats orbitalrand nedanför ögonbrynet; att dessa hagel ej kunnat anträffas eller uttagas; att efter Karlssons hemkomst till Malå venstra ögat börjat värka och inflammas, hvarjemte synförmågan å detta öga mer och mer aftagit; samt att vid undersökning den 29 påföljde september visat sig, att Karlsson varit fullkomligt blind å venstra ögat. Slutligen hafva ordförandena i vederbörande kommunalstämma och fattigvårdsstyrelse upplyst, att Karlsson, hvilken varit egare af en mindre hemmansdel, omedelbart efter den skada, han erhållit under sin berörda tjänstgöring, blifvit urståndsatt att genom arbete försörja sig och sin familj, samt att han befunne sig i fattiga omständigheter.

Efter erhållen nådig remiss har domänstyrelsen afgifvit underdånigt utlåtande öfver ifrågavarande ansökning och dervid öfverlemnat inhemtade yttranden i ärendet från jägmästaren i Norsjö revir, öfverjägmästaren i Vesterbottens distrikt och Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Vesterbottens län.

Rörande förloppet af det våld, för hvilket Karlsson varit utsatt, har jägmästaren upplyst, att, med anledning af uppkommen misstanke om oloflig skogsafverkning å nybygget Erikslund och den angränsande kronoparken Malådalen, jägmästaren beordrat kronojägaren Sjöström att med biträde af Karlsson och en annan extra bevakare undersöka hyggestrakterna å nämnda ny bygge och kronopark. Medan undersökning i sådant afseende pågått, hade vid två särskilda tillfällen, den 30 maj och den 13 juni 1894, hagelskott lossats mot förrättnings-

männen af tre okända, maskerade och i försåt liggande personer, hvilkas uppsåt tydligen varit att derigenom förhindra fortsättandet af undersökningen. Denna hade emellertid sedermera behörigen afslutats i jägmästarens och länsmannens närvaro samt under skydd af militärhanddräckning, som genom Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvandes försorg anskaffats. Enligt hvad vid undersökningen blifvit utröet, hade olofligen afverkats å nybygget Erikslund 177 timmerträd och å kronoparken Malådalen 279 träd. Såväl Sjöström som Karlsson hade vid omförmälda förrättning den 13 juni 1894 sårats, den förre lindrigt, men den senare mera allvarsamt och med den påföljd, förenämnda af lasarettsläkaren Wennerström utgifna intyg utvisar.

Öfverjägmästaren har, bland annat, anfört, att allt, som kunnat göras för de brottsligas upptäckande och befordrande till laga ansvar, blifvit gjordt, utan att dock någon kunnat för brottet fällas, hvadan för Karlsson saknades all utsigt att erhålla någon skadeersättning för det honom ågångna våldet och derigenom lidna förluster.

Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande har, i likhet med öfverjägmästaren, ansett ifrågavarande underdåniga framställning böra bifallas på det sätt, att Karlsson tilldelades ett understöd till skäligt belopp att årligen utgå under hans återstående lifstid. I denna åsigt har jemväl jägmästaren uti ett i ärendet ytterligare afgifvet yttrande förklarat sig instämma, och har jägmästaren dervid, med vitsordande af hvad ordförandena i kommunalstämman och fattigvårdsstyrelsen intygat, framhållit, att Karlsson vore i stort behof af verksam och varaktig hjälp.

För egen del har domänstyrelsen anfört, att, då upplyst blifvit, att Karlsson under sin tjenstgöring blifvit utsatt för skada, som gjort honom oförmögen till arbete under, en längre tid, jemte det hans arbetsförmåga blifvit för framtiden väsentligen förminskad, samt då han tillika fått vidkännas utgifter för sjukvård, utan att vare sig i det ena eller andra hänseendet hafva erhållit något skadestånd vid den rättgång, som rörande den ifrågavarande våldsgerningen anhängiggjorts, men i saknad af bevisning icke ledt till de tilltalades fällande, styrelsen ansåge Karlssons begäran om understöd i hög grad behjertansvärd; och har styrelsen, som lika med skogstjenstemännen och Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande ansett det vara för Karlsson af större gagn att erhålla ett mindre årligt understöd än ett större belopp på en gång, hemställt, att honom måtte beviljas en årlig gratifikation att utgå under hans återstående lifstid.

I afseende å beloppet af det ifrågasatta årliga understödet hafva jägmästaren och domänstyrelsen föreslagit detta till 75 kronor.

Vid föredragning den 21 maj nästlidet år af ifrågavarande underdåniga ansökning har Eders Kongl. Maj:t funnit densamma icke för det dåvarande böra i vidsträcktare mån bifallas, än att Karlsson tillerkänts en gratifikation af 160 kronor, deri inberäknad ersättning för förut omförmälda sjukvårdskostnad, att utgå af sjunde hufvudtitelns anslag till extra utgifter.

Efter det Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande anmodats införskaffa vederbörande läkares yttrande, i hvad mån Karlsson till följd af omförmälda honom öfvergångna våld kunde anses hafva blifvit urständssatt att bidraga till sitt och sin familjs uppehälle, har Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande med skrifvelse öfverlemnadt ett af extra provinsialläkaren i Norsjö distrikt N. O. Hamrén den 21 december 1897 utgifvet intyg, att Karlsson vid samma dag företagen undersökning befunnits vara blind å venstra ögat och hafva synskärpan något nedsatt å det högra, samt att han vore mindre arbetsför.

Enär den kroppsskada, som, enligt hvad förut omförmälts, tillfogats Karlsson under hans tjenstgöring såsom extra skogsbevakare, uppenbarligen i icke oväsentlig mån nedsatt hans arbetsförmåga och allt framgent måste för honom försvåra möjligheten att sjelf försörja sig och sin familj samt för Karlsson icke finnes någon utsigt att erhålla skadestånd af den eller dem, som tillfogat honom ifrågakomna skada, finner jag hans begäran om understöd af statsmedel vara befogad. Den gratifikation å 160 kronor, som redan af allmänna medel tilldelats Karlsson, har endast afsett godtgörelse för det lidande, som genom det ågångna våldet tillskyndats Karlsson, jemte ersättning för hans sjukvårdskostnad. För beredande af en verksam och varaktig hjälp för framtiden torde deremot, såsom ock samtliga i ärendet hörda myndigheter förordat, ett årligt mindre understöd böra Karlsson beviljas. Det belopp, 75 kronor, som i sådant afseende ifrågasatts, synes mig dock väl knappt tilltaget. För att kunna i erforderlig mån fylla det afsedda ändamålet synes mig understödsbeloppet icke skäligen böra sättas lägre än till 150 kronor, och torde tidpunkten, hvarifrån understödet må få åtnjutas, lämpligen böra bestämmas till början af år 1897.

På grund af hvad jag nu anfört hemställer jag underdånigst, det täcktes Eders Kongl. Maj:t i nådig proposition föreslå Riksdagen att bevilja Karlsson för hans återstående lifstid ett årligt understöd af 150 kronor, att utgå från allmänna indragningsstaten och beräknas från början af år 1897.

Hvad departementschefen sålunda hemstält, deri statsrådets öfrige ledamöter instämde, behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle nådig proposition i ämnet till Riksdagen aflåtas af den lydelse, bilagan litt. — vid detta protokoll utvisar.

Ex protocollo:
Hjalmar Rettig.
